

KAPITOLA 1

Výstup na vrchol kuchyňské linky

„Koniáši, mám tu knihu!“ volal David z předsíně. Chlapec udýchaně dosedl na botník. Kapala z něj voda jako z hastrmana. V botách mu čvachtalo, nohavice měl promáčené a na stehnech se mu rozpíjely tmavé skvrny, jak voda prosakovala džínovinou. Než se zul, vytvořila se na podlaze loužička.

„Koniáši,“ opakoval David, ale zrzavý kocour se neukázal. Bubnování deště na okenní parapety ho přinutilo k ústupu. Zřejmě se zapasoval do knihovny a teď se tváří jako zapomenutá prachovka.

„Tady přece neprší,“ domlouval kluk neviditelnému kočičákovi a vytřepával si vodu z vlasů. „Teda jenom trošku,“ dodal omluvně a vydal se do kuchyně. Mokrý ponožky se mu lepily k linu a pak se od něj s mlasknutím odlepovaly. Na podlaze za ním zůstávaly mokré stopy a neomylně mířily k zapovězené skrýši. Davidovi se nechtělo přistavovat si

ke kuchyňské lince židli, a tak odložil knihu na stůl a ke skřínce se sladkostmi se vyšplhal.

„Mňau,“ ozvalo se ode dveří vyčítavě a do kuchyně nakoukl Koniáš.

„Nazdárek,“ zamával na něj z mlžných výšek kuchyňského pohoří kluk v pruhovaném triku. Nato krátce zatřásl papírovou krabicí, aby se ujistil, že je v ní dost kakaových sušenek. „Horolezci dosáhli vrcholového hřebene. A po sestupu budou muset doplnit kalorie,“ oznámil vítězoslavně. „Zapsal bych to do vrcholové knihy, ale žádná tu není. Příště to napravíme, Koniáši.“

Kocour pokýval hlavou a posadil se na práh. Huňatý ocas si obtočil kolem tlapek.

Cestou dolů vzal David ještě kapsičku s kočičím žrádlem. Nechtělo se mu hledat nůžky, a tak zuby přidržel růžek a prudce trhnul. „Blééé,“ zakřenil se, protože hnědavá náplň se drala ven a chutnala odporně. Než vymáčkal obsah sáčku do kočičí misky, vypláchl si pusou vodou z kohoutku.

„Až dojíš, najdeš mě v doupěti,“ oznámil ještě kocourovi. Pak popadl knihu a sušenky a zmizel jako pára nad hrncem.

KAPITOLA 2

Čtení stop

David byl na své čtenářské doupě pyšný. Na zemi za pelestí postele si rozložil polštáře, které ze strany ještě maskoval psací stůl. Sešhora kout zakryl velkým deštníkem, který ode dveří vypadal, jako by se u okna jen sušil.

Bylo deštivé páteční odpoledne a chlapec se těšil, jak si bude celý víkend nerušeně číst.

„Davide,“ hlas mamky se ozval přímo nad deštníkovým baldachýnem. „Odlož knížku a vylez ven!“

„Já si nečtu,“ zaprotestoval a hned si uvědomil, že se nechal nachytat. „A ani tady nejsem.“

„Jsi,“ trvala na svém. „A máš tu práci.“

Neochotně se ukázal. Podle oblečení se máma před chvílí vrátila z práce. Šedý kostýmek si ještě nepřevlékla, ale kocour se jí přesto dokázal vnutit do náruče. Ještěže dokoupili nové odchlupovací válečky.

„Jakou práci?“ rozhlížel se nechápavě po pokoji, který se mu jevil celkem ucházející. Žádné hromady špinavého prádla, učení se drželo spořádaně v blízkosti pracovního stolu a knihy byly povětšinou uložené v knihovně.

„Utřít podlahu a poklidit kuchyňskou linku.“

„Proč já? Vždyť jsem u sebe v pokoji. To musel být Koniáš!“

„Kocour dílo zkázy pouze dokonal,“ obrátila se k odchodu mamka, „když všechno rozťapkal. Bláto v předsíni, tápoty po celém bytě, rozsypané drobečky v kuchyni a odhozený obal od kočičího žrádla jsou evidentně tvoje dílo. Čist stopy umím. Nezapomeň, že jsem vyrostla na indiánkách.“

INDIÁNSKÉ ZPRÁVY BEZ PÍSMO

Indiáni, původní obyvatelé amerického kontinentu, ovládali nejrůznější způsoby, jak uchovat sdělení a lépe si ho zapamatovat.

→ **TOTEMY** vytvářeli Haidové. Do kmenu stromů vyřezali reliéf a pak jej nabarvili. Na totem zaznamenávali příběh rodu či jednotlivce a „četli jej“ odzdoła nahoru.

Korálkové pásy ↓ **WAMPUM** používali Irokézové. Na provázky navlékali mušličky, někdy je i barvili. Žlutá barva znamenala radost, bílá mír či smutek, fialová moudrost. Pásy uchovávaly důležité události a příběhy.

MEDVĚDA TAK MOC ROZLÍTILA DRZÁ ŽÁBA, ŽE SHLTNUL LOSOSA A VYSKOČIL NAD VRCHOLKY STROMŮ, KDE SE SRAZIL S ORLEM.

↓ Uzlové písmo **KIPU** vymysleli Inkové. Na základní šňůru vázali různobarevné tenčí šňůrky. Pokud se takto zaznamenávaly počty, barva hlavního provázku šňůry určovala, co se počítá.

TADY JSEM DO KORÁLKOVÉHO PÁSU VYŠILA PŘÍBĚH NAŠÍ LAŠKY.

UZLOVAČ ZE MĚ ZJEVNĚ NEBUDE.

KAPITOLA 4

Vyhnání Koniáše

David soptil, běhal po bytě, jiskry z něj létaly jak z vadné elektroinstalace.

„Kde je ten zatracenej kocour?!“ chroptil a hledal v oblíbených kočičích zašívárnách. Rozházal polštáře na sedačce v obývacím pokoji, nahlížel do šatních skříní, do botníku, vysypal na zem krabici na papírový odpad. „Neměli jsme mu dávat jméno Koniáš. Ničitelů knih má historie víc než dost! Knihovníci se o knihy starají, jak můžou, a pak si přijde nějaký Koniáš nebo Landa...“

„Davide,“ ozvala se mamka, „už dost. Je to jen kniha z knihovny.“

„Právě že JE to knížka z knihovny!“ ztrápeně vydechl a zhroutil se na židli.

„Tak jim koupíme nový výtisk,“ usmála se povzbudivě.

„Nekoupíme. Není nikde k mání. Vyšla už dávno. Sám jsem ji marně sháněl po antikvariátech, než jsem zjistil, že jedna kniha je ve vědecké knihovně.“

„A to ti jí půjčili domů?“ zdvihla podezíravě pravé obočí.

„Nepůjčili,“ hlesl. „Je jen pro prezenční studium. Domů si ji nikdo brát nesmí.“

„Aby se neponičila,“ doplnila mamka.

„Myslel jsem si, že když je ten pátek odpoledne a do pondělí bude knihovna stejně zavřená, nikdo si ničeho nevšimne. Strčl jsem si knihu pod triko. Měl jsem takovou radost, že jsem ji v pořádku donesl v tom lijáku. Nenapadlo mě, že mě zradí vlastní kocour.“

Jenže kam se Koniáš schoval? David ho musel opravdu vyděsit, když se zrzavý kocour doteď neukázal. Změnili taktiku ze zastrašování na lákání a přemlouvání. Šustili sáčky s oblíbenými laskominami, provoněli kuchyni uzenu makrelou, vybalili novou hrací myšku, ale Koniáš se neukázal. Co když v bytě vůbec není? Zkontrolovali, zda nezůstalo otevřené nějaké okno, ze kterého by mohl vypadnout. Naštěstí ráno všechna před deštěm pozavírali. Dveřmi také nikdo od příchodu mámy neprošel, takže bylo vyloučeno, aby se kočičák potají prosmýkl z bytu. Přesto nebyl k nalezení.

DRÁŽĎANSKÝ KODEX

Téměř všechny mayské knihy Evropané po příchodu do Ameriky zničili. Nechvalně proslul zejména španělský kněz Diego de Landa, který nechal shromáždit velké množství mayských bohatě ilustrovaných písemností a pak je spálil. Jeden ze tří dodnes zázrakem zachovaných kodexů pochází ze 13. století a je

dlouhý je 3,56 metru. Obsahuje 39 oboustranně ručně popsaných listů, které byly poskládány jako leporelo a opatřeny dřevěnými deskami. Říká se mu podle drážďanské Královské knihovny, pro kterou starý rukopis od neznámého majitele koupil její ředitel v roce 1739.

David ztrápeně odešel do svého pokoje. Opatrně vrátil do knihy uvolněné stránky a knižní blok zasunul do desek. Najednou si uvědomil, že to přepísl. Kocour možná knihu shodil, ale vina za nedodržení pravidel knihovny leží jednoznačně na Davidovi. Knihu určitě půjde opravit, ale jak napravit pošramocené přátelství se svým kocourem?

Zadíval se na knihovnu. Vyrovnané hřbety knih, jako by se ke svému čtenáři obrátily zády. I ony mu měly za zlé, že vyhnal svého chlupatého kamaráda.

ABSEŇNÍ A PREZENČNÍ VÝPŮJČKY

Knihovny rozdělují knihy podle toho, zda je čtenářům půjčí, nebo nepůjčí a pouze jim umožní číst je ve studovně. Pokud může kniha v knihovně chybět, tedy absentovat, je možné si ji odnést. Prezenční výpůjčka znamená, že kniha musí v knihovně zůstat.

